

purjetawat. Imekspanemisega hüüdsid rahwas kaldalt paadimeestele vastu: „Kes istub saäl teie juures tüüri otsas? Mis must meest see saäl on?“ — Keegi ei wastanud neile paadist vastu; sest saäl ei olnud muud midagi enam, kui paljalt surnute kehad; katk oli neid aratapnud!

Kui paat kaldasse jõudis, kargas must mees seest wälja, ja koe inimeste kallale, kes kui puulehed tormi käes, tema ees mahalangesid. Surma-oda oli juba neisse putunud. Mõned neist pääsesid aga waewalt weel tema käest ära, kes suure kisaga külasse tagasi jooksid ja: „Häda, häda meile!“ karjusid; — „must-surm on üle mere tulnud, ja meie oleme nüüd kõik tema ohwrid!“

Sestsamast silmapilgust ei wiitnud must-surm sugugi enam aega; ta hulkus ühtepuhku ümber, ja kuhu maeasse ja urtsikusse ta sisse astus, saäl kõikide suud ta igaweste lukku pani. Surnuid oli nii palju, et neid keegi enam mahamatta ei suutnud.

Mõned olid mustameest ka üsna awalikult

ümberhulkawat näinud; aga ükski pole temaga rääkida saanud, sest nende suud olid ehmatusest kinni jäänud, ja jäid ka igaweste.

See sündis ühel õhtul, et üks wana emake üksipäinis tuas, oma woki ees istus ja kedras; wäljas oli raske müristamine, ja suured wihma piisad kukkusid maha. Üks läks lahti ja üks must mees astus wälgu walgusel, wait ja tasakeste, oda paremas käes hoides, uksest sisse. — Wanake tundis, kuidas tema juuksed kehewile tõusid ja liikmed wärisema ja külma minema juba hakkasid. — Saäl wõttis ta weel oma jõudu kokku ja hüüdis: „Sumala nimel, ole terve tulemast!“

„„Küll' nüüd!““ karjus mustmees ja tõstis kät. Wanake hakkas jälle toibuma, ja kui ta ümber waatas, ei olnud musta meest enam kusagil.

Wäljas raskus weel ikka müristamine — ja wälgu walgusel olid mõned seda musta meest ühe paadi pääl, tüüri otsas istumat näinud ja saarelt arapurjutawat. — Sestsa-